

ZGODNJA

DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

«Danica» izhaja vsak petek na celi pol in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrt leta 1 gl. 20 kr. V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za 1/2 leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide »Danica« dan poprej.

Tečaj Li.

V Ljubljani, 8. aprila 1898.

List 14.

Dopolnil sem!

Dopolnil sem ukaz tvoj. Oče mili!
Poravnal vse, kar Adam je grešil,
Zato rodu njegovega se vsmili,
Saj zanj sem se, tvoj ljubi sin daril.

Glej, tu visim v bolestih neizmernih,
V trenutkih kratkih boj bo dokončan;
Križ zadnja kri oblija, iz stoternih
Nemilo mi zadanih smrtnih ran.

Oj čuj me, Oče! vmirajoč te prosim,
Zdaj ko sem spolnil, kar si mi velel,
Za rod te prosim, ki ga v srcu nosim,
Da zopet z milostjo ga boš objel.

Ozri na s trnjem venčano se glavo
Nešteti vdarcev zdelano strašno,
Ozri v obličje moje se krvavo,
Upadeno, opljuvano, bledo.

Roke, noge neusmiljeno razpete,
Pribite z žebli tu na trdi les,
Vendar, moj Oče! ah, nikar osvete —
Le milosti te prosim iz nebes.

Dopolnil sem, izdan sem tu sramoti,
Zaničevanju, slušanju kletvin,
Oropan vsega, tu visim v nagoti,
Visim, jaz „mož nezmernih bolečin“.

Da, tu visim, pojemljem, smrt se bliža,
Umrjem rad, živi da Evin rod,
Še enkrat Oče! — prosim, prosim s križa,
Oprosti ga, zanesi mu Gospod!

Ah moja duša ga neskončno ljubi,
Dopolnil sem! — zanj vtriplje se srce,
Moj Oče, sprejmi ga, otmi pogubi,
In zdaj to dušo ti zročim v roke!

Radoslav.

Velika noč.

Velika noč, o prelepi praznik, z otročje veselim srcem se te spominja duša kristjanova. Nikdar se ne vzbujajo človeku bolj spomini na srečna, brezskrbna detinska leta, kakor v veliki noči. Noben praznik ne napolnuje srca s tolikim hrepenenjem po večni domovini, kot praznik vstajenja Izveličarjevega.

Velika noč, praznik odrešenja. Odrešenje, sladka beseda. Kdo more slajšo besedo oznaniti jetniku, ki že dolga leta sedi v temnici, v verigah, ves prebledel, strhel in suh? Kdo ga more bolj oveseliti kakor poslanec oznanujoč mu rešitev iz ječe? Kdo more utolažiti v smrt obsojenega bolj kot oni, ki mu donša od kralja pomiloščenje? Štiri tisoč let je bil človeški rod jetnik. Grozni tiran ga je imel v verigah skozi 4000 let. Oh kako je bilo dolgo čakanje; oh kako so hrepenele pobožne duše po rešenju. Oblake so prodirali solzni klici: „Nebesa pošljite ga, oblaki dežite ga!“ Velik bolnik smrtno bolan je ležal na zemlji in zdihoval po zdravniku, velik hudodelnik je ležal v verigah; ves pekel je kričal: „Smrti je vreden!“ Tudi Božja pravica ga je v smrt obsodila; usmiljenje, ljubezen pa je prinesla nesrečniku rešitev. Ne umreti, živeti mora človek. O vesela velika noč, spomin največje dogodbe v življenju človeškega rodu, praznik odrešenja našega.

Velika noč, glej, še mrtva natora se te vzdostuje. Ti nam oznanjaš vstajenje Izveličarjevo in nam s sladko nado zagotavljaš vstajenje in grobov ob sodnem dnevu, in vsa priroda se vzbuja iz trdih ledenih zimskih spon, zelenje in

cvetje prodira trdo skorjo matere zemlje in vstaja k novemu življenju.

Velika noč, o koliko radosti nam ti sporočaš, o kako vesele dogodbe nam ti praviš. Saj si pač ti ona tolažnica ob bolniški naši postelji, ki nas znaš najbolje tolažiti. Ti si kažipot v boljše bodočnost. Kristus je šel iz smrtne žalosti v vezi, od vezi k zasramovalcem, k bičanju, k kronanju s trnjem, v smrtno obsodbo, s težkim križem na Kalvarijo, na križ — v smrt.

To je bila pot Kristusova v življenje, k zmagi, k vstajenju, na desnico Boga Očeta. Prelepa velika noč, vodi i nas po tej poti!

Naj trpimo, naj jočemo, naj umiramo. Gospod, da le spet vstanemo in v Tebi živimo ter ti pevamo večni — Aleluja!

MIHAEL,

po božji milosti in po božjem usmiljenju
knez in škof lavantinski.

mногоčastiti duhovščini in vsem vernikom svoje škofije pozdrav, blagoslov in vse dobro od Boga Očeta in Boga Sina v edinosti sv. Duha!

•Glej, Mihael, eden izmed najprvih knezov, mi je prišel na pomoč.
(Dan. 10, 23.)

I.

O češčenju angeljev.

(Dolje.)

Krasen in tolažbe poln je opis, katerega podaje kralj David o varstvu angeljev. „Nesreča se ne bo približala tvojemu šotoru, ker svojim angeljem je zapovedal zavoljo tebe, da te varujejo na vseh tvojih potih. Na rokah te bodo nosili, da kje s svojo nogo ne zadeneš ob kamen. Hodil boš po gadih in baziliskih, in boš teptal leva in zmaja.“ (Ps. 90, 10—15). Po teh sveto-pisemskih besedah ravnaajo angelji z nami, kakor ravna ljubeča mati s svojim ljubljnim detetom, katero še ne more trdno in varno stopati po tleh. Brž ko mati vidi, da slabotno dete omahuje, hiti mu naproti, stegne za njim svoje roke in je vzame v svoje naročje in je veselo in rahlo odnese. Še več. Sv. Pismo starega zakona nam pripoveduje mnogo vzgledov, da so sv. angelji tudi dejanski, da so vidno nastopali v varstvo dobrim in pravičnim.

Senaherib, mogočni kralj asirski, je z mnogoštevilno vojsko oblegal mesto Jeruzalem, katerega pobožni kralj Ecehija je le v Boga stavljaj svoje trdno zaupanje. In prerok Izaija pride h kralju in mu reče po božjem naročilu: „Senaherib ne bo šel v to mesto, niti puščice ne bo pognal vanje. . . Po potu, po katerem je prišel, se bode vrnil. In jaz bom varoval to mesto in je bodem otel.“ In angelj Gospodov je prišel v

noči in je pobil v asirskem taboru sto in petinosemdeset tisoč mož. In ko je Senaherib zjutraj vstal in videl trupla mrličev, je odrinil in pobegnil. (VI. Kralj. 19, 32—35). Najmilejša prigodba pa, ki jo pripoveduje stara zaveza o angeljih, je brez dvoma vspodbudno poročilo o angelju, kateri je v podobi imenitnega mladeniča spremljal mladega Tobijo v tujo deželo, mu je zvesto služil in ga je zdravega pripeljal zopet v hišo ljubih starišev. „Oče“, vpraša zatorej srečni sin še srečnejšega očeta, „oče, kakošno plačilo bomo dali temu sv. možu, ali s čim mu moremo vredno povrniti njegove dobrote? Mene je zdravega peljal tje in nazaj; denarje, katere ti je dolgoval Gabel, je on sprejel. Meni je dobil ženo, hudobnega duha je pregnal od nje in razveselil je njene stariše. Mene je obvaroval, da me ni riba požrla; tebi je pomagal, da vidiš luč neba, z vsemi dobrotami smo napolnjeni po njem.“ (Tob. 12, 2, 3).

Mogel bi nadalje omeniti še angelja, kateri je držal roko Abrahamu, da ni žrtvoval Izaka v dar. Mogel bi imenovati angelja varuha, kateri je Judito peljal v Holofernov šotor in nazaj, kakor to spričuje junakinja z besedami: „Kakor resnično živi Bog, varoval me je njegov angelj, ko sem šla od tod, ko sem bila tam in ko sem se od ondot vrnila; in Gospod ni pripustil oskruniti svoje dekle, temveč me je brez omadežanja z grehom poklical k vam nazaj, da se veselim njegove zmage, svoje ohranitve in vaše rešitve. Hvalite ga vsi, ker je dober, in ker je večno njegovo usmiljenje!“ (Jud. 13, 20, 21). Mogel bi navesti angelja, kateri je ohladil žrjavico ognjene peči, da se trem mladeničem Ananiji, Azariji in Mizaclu ni zgodilo nič žalega; in onega, ki je preroka Habakuka peljal v levnjak, da je nesel Danijelu hrane. (Dan. 3, 49, 50; 14, 33). Mogel bi nadalje govoriti o angelju z belim oblačilom in z zlatim oklepom, pod katerega vodstvom je Juda Makabejec vojvoda Lizijo zagnal v beg (II. Mak. 11, 8, 12); vendar opuščam to in mnogo družega iz stare zaveze, ker nam še nova zaveza ponuja obilno neovrženih dokazov, da angelji pomagajo ljudem in jih varujejo, osrčujejo ter tolažijo.

6.) Češčena bodi, milosti polna, pozdravi angelj Gabrijel v Nazaretu Marijo, in ne boj se; ker milost si našla pri Bogu. Glej, rodila bodeš sinu in daj mu ime Jezus. On bo velik in sin Najvišjega imenovan. (Luk. 1, 28, 30—32). In ko se je ta prerokba izpolnila, so prinesli veselo vest angelji z nebes pastirjem na betlehemskih livadah in so jih natančno poučili o kraju, kjer je rojen Izveličar sveta. In pozneje vidimo an-

gelje, da strežejo v puščavi Odrešeniku človeškega rodu, ko je bil pregnal skušnjavca in zapeljivca Adamovega. Angelj je potrdil in okrepal Jezusa, ko je na Oljski gori krvavi pot pil. Poslanec iz svetlih nebeških višav je bil, ki je potolažil pobožne žene ob grobu, in je prvi oznanil osupnjenemu svetu preveseli dogodek o vstajenju premagovalca smrti in satana.

Angelj tolažnik je bil, ki je na Oljski gori učence, ko so žalostni gledali Jezusa iti v nebo, osrčeval z upanjem, da bode ravno ta Jezus zopet prišel. In ko so apostoli po prihodu svetega Duha neprenehoma učili, da je Jezus Kristus od mrtvih vstal, da je obljubljeni Mesija, so jih zgrabili in v ječo vrgli; pa angelj nebeški odpre po noči vrata v ječo in pelje apostole iz nje, rekoč: „Idite, nastopite in govorite v tempelju ljudstvu vse besede tega življenja.“ (Dejan. ap. 5, 10). Kmalu potem je zopet prišel angelj z nebes in je odprl ječo prvaku apostolov in pastirju narodov, sv. Petru, nad katerim se je v malo urah imela izvršiti smrtna sodba. „Glej, angelj Gospodov je pristopil in luč se je zasvetila v ječi, in udaril je Petra v bok in ga vzbudil, rekoč: Vstani hitro! In vezi so padle od njegovih rok . . . In sta šla mimo prve in druge straže, in sta prišla do železnih vrat, ki peljejo v mesto, in ta so se jima odprla sama od sebe. In sta izšla in prišla na ulico dalje, in zdajci je odstopil angelj od njega. In Peter se zave in reče: Zdaj vem resnično, da je poslal Gospod svojega angelja in me je otel Herodove roke in vsega čakanja judovskega ljudstva.“ (Dejan. ap. 12, 7. 10. 11). In ko oproščeni apostol prispe do hiše Marije, matere Janeza Marka, kjer jih je bilo mnogo zbranih in so molili, in ko potrka na vežna vrata in je dekla po imenu Roda spoznala njegov glas in je tekla notri in oznanila, da stoji Peter pred vrati, vskliknejo zbrani: „Njegov angelj je.“ (Dejan. ap. 12, 15).

Ko se je veliki apostol sveta, sv. Pavel kot jetnik peljal iz Cezareje Stratonove v Rim, bil je v nevarnosti, da se s svojimi tovariši na ladiji pogrezne v globočino morja. Ni bilo videti ne solnca ne zvezd. Zdelo se je, da je polom ladije neizogiben. Tedaj se je bil prejšnjo noč prikazal sv. Pavlu angelj Gospodov in ga je tolažil: „Ne boj se, Pavel! Pred cesarja moraš stopiti: in glej, Bog ti je podaril vse, kolikor se jih pelje s teboj.“ (Dejan. ap. 27, 24). In ko je bila stiska največja, stopi Pavel med svoje tovariše in jih opominja: „Srčni bodite, možje; verujem namreč Bogu, da bode res tako, kakor mi je bilo rečeno.“ (Dejan. ap. 27, 25). In bilo je res tako. Dvesto šestinsedemdeset duš je bilo

na ladiji, in ko se je ladija razbila, rešili so se vsi na suho zemljo.

Recimo dve tri o popolnosti.

(Dalje.)

Kateri so pa pripomočki, koji nas vodijo do popolnosti? V prvi vrsti imenujemo premišljevanje. Vže kronani pesnik David pravi, da mu premišljevanje užge v srcu sveti ogenj. „In meditatione mea exardescet ignis.“ Premišljevanje vzbuja v nas one svete želje, brez kojih nikoli ne moremo priti do popolnosti. Premišlja-jočim brezkončno dobroto božjo in ljubezen, vname se i v srcu našem ljubezen do Boga. Kadar se domislimo na sveto življenje Kristusovo, vselej se vzbudi v nas želja posnemati ga. V premišljevanju uvidimo lepoto kreposti in duša naša dobi veselje do nje; opazujemo gnjusobo greha in v duši naši vzbudi se strah in groza pred njim. Premišljajoči veliko veselje, katero nas čaka na nebu, in kazni, katere prete grešniku, občutimo veselje do kreposti in zaničevanje grešne razkošnosti. Z jedno besedo: premišljevanje je ognjišče, kjer srce naše odloži vso surovost, postane mehko, se ogreje, da se vžge do svetih želja. Ni se tedaj čuditi, ako vsi cerkveni učitelji toliko priporočajo premišljevanje.

Drug pripomoček k popolnosti obstoja v tem, da vedno ponavljamo sklep, da želimo priti do popolnosti. Taki sklepi navdušujejo našega duha, da ne zaostane, ampak zmerom napreduje na težavnem potu popolnosti. „Prenovite se v duhu duše vaše.“ „Renovamini spiritu mentis vestrae,“ piše sv. Pavel Efežanom. Vsak dan, prijazni bralec, treba, da ponoviš sklep svoj. Prav tako ravnal je David, da si je bil dosegel vže precej visoko stopinjo popolnosti: „Et dixi, nunc coepi.“ „In rekel sem, sedaj sem začel!“ Tak nasvet dal je tudi sv. puščavnik Anton na smrtni postelji menihom, koji so žalostni stali okoli njega. Rekel jim je, da naj vsak dan mislijo, da so še le začeli težavno pot do popolnosti.

Tretjič: ne misli nikoli na dobro, koje si storil, pač pa na dobro, koje ti je še storiti in na kreposti, katere moraš še si pridobiti. V tem smislu piše apostol narodov Filipčanom v 3. poglavji v 13. in 14. vrsti. In sv. Janez Zlatoust tolmačeč besede sv. Pavla piše, da prihaja dvoje zlo iz tega, če človek misli na dobro, koje je do sedaj delal. Prvo zlo je, da dobi tak človek neko dopadajenje do samega sebe, katero se spremeni v prevzetnost. Drugo zlo pa je, da tak kristijan postane len in mlačen, ker misli, da

je storil zadosti. In če sv. Pavel, kateri je toliko prestal za Kristusa, toliko pretrpel na svojih apostolskih potovanjih, vendar nič ne misli na to, ampak tako rekoč na vse to pozabi: kaj naj storimo potem mi, ki imamo v primeri z njim tako malo zasluženja? Ko smo pa na vse do sedaj storjeno dobro pozabili, potem treba, da se ozremo na to, kar imamo dobrega storiti v bodočnosti. Dalje pravi gori imenovani cerkveni pisatelj Zlatoust, da ni še dosti, da ne mislimo na dobro, koje smo storili, ampak da moramo na to popolnoma pozabiti. Tedaj šele imeli bomo pravo veselje in vročo željo postati vsak dan popolnejši.

Četrty pripomoček na stezi k popolnosti obstoja v tem, da mislimo neprestano na sedanje pomankljivosti in na grehe iz prošlosti. Prej trdili smo, da ako hočemo v sebi ohraniti žive želje po popolnosti, ne smemo misliti na dobro, koje smo storili. Sedaj pa pravim, da moramo misliti na slabo, koje smo delali, in na pregreške, koje dan na dan delamo, in na kreposti, katere na sebi pogrešamo. Take misli obude v nas sveti strah, vzbujajo željo po kreposti, kojih do sedaj nimamo: vse to v nas budi željo po popolnosti: ako tedaj v resnici želiš postati popoln, ne bodi nikoli sam s saboj zadovoljen, nego odkrito priznaj si svoje pogreške, svoje grehe in zmote. Obžaluj, da nimaš prave kreposti, priznaj, da si poln strastij, in tako priznanje provzročilo bode v tebi nezadovoljuost. Toda ta nezadovoljnost naj bo mirna, ponižna, polna zaupanja do Boga, in ako bode taka, gotovo ti vzbudi srčno željo poboljšanja. Če bodeš pa v kaki stvari občutil zadovoljnost in dopadajenje, je gotovo, da pri tem ostaneš in da se ne bodeš trudil priti do večje popolnosti. „Nam ubi tibi placuisti, ibi remansisti.“ In ko bi ti kedaj rekel: „Dosti mi je popolnost, koju sem dosegel, vedi, da si izgubljen“ — „Si autem dixeris: sufficit, periisti.“ Zakaj? Zaradi tega, ker ne bodeš mogel ostati na stopinji popolnosti, katero si dosegel, nego moral bodeš, hočeš nočeš, padati nazaj, dokler se ne pogubiš. Zato, pravi dalje sv. Avguštin, napreduj zmerom, vse to kaj dodaj, delaj vedno večji napredek: nikoli ne zaostani na stezi k popolnosti, ne hodi s pota, ne nazaduj. „Semper adde, semper ambula, semper profice. Noli in via remanere, noli retro redire, noli deviare.“

Seveda večkrat opazujemo, posebno v življenji svetnikov, da se je Bog posluževal prav posvetnih izvanrednih sredstev pripraviti jih na pot popolnosti. Mnoge je na stezo popolnosti nagnila dolga izpoved. Sv. Angela Tolinjska nam sama pripoveduje, da se je še le po dobro

in skrbno opravljeni dolgi izpovedi popolnoma posvetila Bogu. Sv. Karla Boromejskega in sv. Frančiška Borgia poklicale so k svetosti duhovne vaje. Sv. Ignacija lojolanskega napotilo je k svetosti čitanje nabožnih knjig. Druge zopet poslušanje cerkvenih govorov. Častno damo na dvoru cesarice Izabele Sančio Cariljo, koja je nad vse ljubila krasne toalete in se mazala z raznimi dišavami, izpreobrnil je Ivan z Avile s tem, da ji je rekel, da dišave njene smrde po peklju in da so njena krasna oblačila zanjke, v koje lovi hudobni duh neumrjoče duše. Najnavadnejši pripomoček pa je sveto premišljevanje. Zato pa je tudi nasprotno gotovo znamenje nazadovanj, če duša, katera je do sedaj prav rada premišljevala svete stvari, začne to bogoljubno delo opuščati. Kmalu postane mlačna i v molitvi sami, nič več nima dopadajenja pri branji svetih knjig, izpraševanje vesti, koje poprej ni noben dan opustila, začne se ji dozdevati od več — svete zakramente prijemlje mlačno — notranja navdihvanja izostanejo in prej, nego se zave, pade v male in ni dolgo, pa se pogrezne v velike, smrtne grehe. (Dalje prih.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Na Igu pod Ljubljano smo ustanovili bratovščino vednega češčenja sv. Rešnjega Telesa. Nad dvesto novih udov se je vpisalo, ne samo žen in deklet, temveč prav mnogo mladeničev in mož. Za sedaj imamo vsako prvo nedeljo v mesecu molitvene ure od šestih zjutraj do šestih zvečer. Ob 2. popoldne je pa vsako prvo nedeljo očitna molitvena ura pred izpostavljenim presv. Reš. Telesom. Dne 3. t. m. smo imeli drugič to pobožnost. Srce se nam je radosti tajalo videč vso natlačeno cerkev na kolenih pred Jezusom in glasno odgovarjajoč na duhovnikove molitve.

Molimo očitno iz znane Walserjeve knjige: Večna molitev pred Jezusom v Zakramentu ljubezni. Takoj po svetem opravilu in kratkem nagovoru o vednem češčenju se je še istega dne vpisalo zopet blizu sto udov, kterim se bodo razdelile ure za drugo nedeljo v mesecu.

Mi smo sadili, hočemo prilivati. Ti Gospod v sv. Reš. Telesu pričujoč pa daj krepko rast in obilo sadu pričetemu delu!

Iz Jugoslavenske Bosne. Opravljala se je marcijeva mesečna pobožnost v čast ženinu najsvetejše device Marije in krušnemu očetu Kristusovemu — sv. Jožefu javno v cerkvi in privatno v domih, osobito pa v srčni hvaležnosti za dobrotnike in dobrotnice, posredovalce in podpiratelje cerkve sv. Jožefa — sv. nazaretske družine — in velepotrebni krščanskih cerkvenih naprav.

Pred praznikom in na praznik sv. Jožefa došli so verni katoličani iz daljnih sosednjih župnij, mnogi 12—15 ur hoda, počastit, se priporočat, prosit sv. Jožefa in sprejemati milosti v svetišču njegovem, v Prijedoru.

Dva dni od ranega jutra pa do večera in še tretji dan pred poldnem, se je ljudstvo izpovedovalo svojih grehov in prejelo sv. obhajilo. Izvrstne, preširljive in sveto-ganljive cerkvene govore je imel č. vr. oče Kazimir refor. cistercijenc — trapist iz opatije Marije Zvezde. Službe božje opravljale so se slovesno, osobito ganljivo je bilo sv. Jožefa dan o cerkveni večernici, pri kateri je verni narod šel z gorečimi svečami v obhodu, v cerkvi, in okolo altarja ter se je javno in združeno še posebno izročil v varstvo sv. Jožefa. Ubogemu ljudstvu delile so se telesne dobrote, in obilne duhovne milosti. Tako smo o prazniku nebeškega varuha in zaščitnika našega in vesoljne krščanske cerkve, opravljali slovesno tri-dnevno z duhovnimi vajami v večjo slavo božjo, češčenje sv. Jožefa, v izveličanje nevmrljivih duš in v pravi blagor naroda. — Ti pa, o Bog, pomilosti in poplačaj obilno onim, kateri so pripomogli z milodari za to svetišče, da se je zamoglo vse to opraviti!

In, ako bi vsa katoliška občina skupno, združeno v cerkvi pred Bogom, ponižno, skesano in živoverno opravila samo jeden Očenaš in zdravo Marijo za dobrotnike in dobrotnice te cerkve in cerkvenih naprav, bilo bi že to nepopisljivo veliko plačilo pri Bogu za one, časnega mamona, podeljene milodare. V istini se pa v sredah, sedaj v postnem času vsaki petek, v več dnevih skozi leto opravljajo sv. maše za žive in umrle dobrotnike te cerkve, h kojim se zbira verno ljudstvo in opravlja skupne molitve in priprošnje za nje, ter jih priporoča presv. Srcu Jezusovem, Mariji Devici in sv. Jožefu. Opravljajo se za nje pobožnosti sv. Križevega pota, sv. rožnivenci in pobožnosti pred Najsvetejšem v presv. zakramentu altarja. In, ker sami še le ubogi začetniki, večino siromaškega delavskega stanu, nismo zamogli in ne moremo iz svojega napraviti in oskrbeti cerkve in družih prepotrebnih cerkvenih naprav, pa ste nam vi bratje in sestre po veri, cerkvi in narodu zato že mnogo pripomogli, opravljamo v hvaležnosti za vas zgoraj omenjeno.

Za slavni god in praznik blažene smrti in večnega izveličanega življenja svojega, dobil je sv. Jožef v cerkev svojo, tukaj častito, lepo in umetniško izdelano svetilnico za večno luč pred glavni oltar. Svetilnico dala je napraviti neka gospa v beli Ljubljani in jo podarila Jezusu, Mariji in sv. Jožefu, v ubogo cerkev sv. družine, v jugoslavenski Bosni.

Izdelal in napravil je krasno svetilnico velespoštovani gospod Ivan Kregar, umetniški izdelovatelj cerkvenega posodja in orodja v Ljubljani. Svetilnica je napravljena v romantskem, mešovitem, jako ukusnem in veličastnem slogu iz čvrste mešovite kovine, bogato v ognju posrebrene in pozlačene. Telo svetilnice obkoljeno je z izbuknjenimi ornamentičnimi olepšavami, na treh mestih, v sredini tega venca so tri srca: Jezusa, Marije in sv. Jožefa. Na držalih za svetilnične verižice, so kipi treh angeljev kerubinov. Lepi in jako umetni so nastavki in okraski spodaj in zgoraj svetilnice. Veliki svetilnici priklopljene so male, dvojne svetilke posebno krasno napravljene; tako da zamore velike praznike sedem lučic goreti na svetilnici. Vsem veleč. cerkvenim predstojništvom v Sloveniji in vsej Jugoslaviji priporočamo vrliga poštenjaka slovenskega, Ivana Kregarja, ako se hoče imeti trdno in častno cerkveno sv. posodje in orodje iz kovinske snovi.

V delo smo dali nastavek glavnega altarja, z okvirom za sliko sv. Družine. Josipu Grošelju, podobarju v Selcih pri Škofji Loki; treba je pomoči, da bi se mu zamoglo izplačati, treba je napraviti lesen antipedium okolo oltarne mize in stopinje k altarju, onda bode še le glavni oltar gotov. Potreba je vsaj novemu tabernakelju nekoliko primernih svečnikov. Manjka obhajilne mize, lece ali prižnice, krstilnice, čednega tlaka, dovršenje desne kapele in vsaj dveh zvonov. Težavno izplačuje se ostanek dolga na stavbi cerkve in zvonika. Želimo in prosimo, da bi do zvršetka tega 19 stoletja bila dovršena tudi ta cerkev sv. Jožefa — sv. Družine — v vedni spomin krščanske slovanske vernosti in ljubezni!

Predstojništvo cerkve sv. Josipa u Prijedoru.

Razgled po svetu.

Dunaj. Državni poslanci so že odšli na veliko-nočne počitnice — 29. marcija je govoril v imenu slovansko-krščanske narodne zveze njen predsednik dr. Šušteršič, ki je pojasnil stališče stranke nasproti vladi. Obljubil je, da bode njegova stranka podpirala vlado, ako se bo ta ozirala na zahteve slovenskega naroda. Obljub imamo dovolj, treba je sedaj samo dejstev. Govor je jako zanimiv. — 30. marca pa je doživel malik Schönerer velik polom od nemških opozicijskih strank. Schönerer in Wolf sta na surov način napadala nemške liberalce, ker nočejo več poslušati nju komando. Seveda niso liberalci ostali dolžni odgovora. Psovali so se prav pobalinsko in si prebacivali razne surovosti. Konečno je pa le Schönerer s svojo petorico sramotno — obsedel. Dobro je odgovoril dunajski župan dr. Lueger Wolfu; ta je očital županu, da ne zasluži zlate verižice, katero nosi kot župan. Dr. Lueger pravi na to: vi ne bode nikdar dobili zlate, pač pa železno okoli rok. Tem besedam je sledilo povsodi splošno odobravanje. Ti medsebojni prepiri med Nemci niso dnici neljubi.

28. m. m. je sprejel presvitli cesar deputacijo, obstoječo iz 2 duhovnikov in jednega državnega poslanca, ki so ga prišli prosit, naj sprejme pokroviteljstvo čez cerkev vednega češčenja v Bocenu. Duhovnik Krasa je v daljšem nagovoru prosil cesarja za protektorat. Na to je odgovoril vladar: „Z veseljem prevzamem pokroviteljstvo čez cerkev Jezusovega Srca v Bocenu; jako me veseli, da ste jo sezidali, ker vidim v njej velik katoliški in patrijotični čin.“

Sv. oče je podelil vsem onim, ki bodo potovali v sveto deželo, popolne odpustke; razven tega tudi vsem tistim, kateri kaj darujejo v ta namen ali se v duhu (z molitvijo) vdeleže tega romanja pod navadnimi pogoji (prejem sv. zakramentov, obisk farne cerkve in molitev v papežev namen). Odpustki se zamorejo podeliti vernim dušam v vicah.

Štajerski poslanec Steinwender se je dvobojeval z urednikom nemško-nacionalnega lista „Grazer Tagespost“. Prvi je bil lahko ranjen na glavi, drugi pa je dobil hude rane s sabljo.

Občinske volitve v dunajski mestni zbor so končane. Antisemitje so izgubili jeden mandata. Izvoljen je tudi jeden socijalno-demokratičen učitelj.

Zanimanje za volitve ni bilo toliko kakor prvič; antisemitje so imeli jako veliko nasprotnikov, liberalce združene z židi, nacijonalci in demokrati.

Atene. Zločinca, ki sta napadla grškega kralja, hoteča ga ustreliti, sta bila obsojena v smrt. — V zahvalo za rešitev bodo sezidali na nesrečnem kraju votivno cerkev. Atenski metropolit je v navzočnosti kraljeve rodovine in drugih dostojanstvenikov vložil temeljni kamen. Po običajni slavnosti se je zbralo okrog 20.000 oseb pred kraljevo palačo, ki so navdušeno pozdravljale kralja Jurja.

Carigrad. Staro katoličani so poslali po IV. zboru na Dunaju neko spomenico sveti sinodi carigradske, v katerej izražajo, da so pripravljeni zjediniti se z razkolniki. Sinoda je odgovorila, da je zjedinjenje le potem mogoče, ako priznajo prvih 7 splošnih zborov. Konečno svetuje starokatoličanom, naj se ustmeno dogovarjajo in podeljuje blagoslov.

Bulgari so pripravljene priznati carigradskega patrijarha, ako jim pusti 7 škofij v Macedoniji. S tem pa Srbi niso zadovoljni, zato hočejo protestovati proti zjedinjenju Bulgarov s patrijarh m.

Novi srbski metropolit Inocencij, katerega je vlada kandidovala, mnogim ni po volji. Pravijo, da je prezanosljiv prijatelj Rusije. Študiral je v Kijewu, se oženil in po smrti soproge stopil v samostan.

V razkolnem seminarju v Kalkiju so se zadnji čas veliki nemiri dogajali med gojenci. Sedaj se je nemir polegel. 59 bogoslovcev je bilo izključenih in 23 so jih pridržali za seme. — Prav jasno se vidi, da manjka v grški cerkvi avtoritete in dokler ne bo te, ne bo zavladata prava jedinstvo.

Rim. V zadnjem konzistoriju, kateremu je prisostvoval poleg drugih dostojanstvenikov in diplomatskih zastopnikov trdi švedsko-norveški prestolnaslednik, je bilo imenovanih mnogo nadškofov in škofov. Med njimi naš prevzvišeni knez in škof dr. Missia nadškofom goriškim in ljubljanskim škofom dr. Jeglič. — V Pekingu na Kitajskem je izvoljen škofom misijonar P. Havier, ki je tudi pri kitajskem cesarju jako priljubljen — Sv. oče je dovolil, da se ustanovi na Madagaskarju škofija.

Sv. oče je imenoval sedanjega nadškofa goriškega apostolskim administratorjem za ljubljansko škofijo, dokler ne pride novi škof dr. Jeglič v svojo stolico. 29. pr. m. je imela kongregacija obredov sejo, v katerej se je sklenilo, da bo blaženi Janez iz reda oblatov prištet svetnikom.

Zdravje sv. očeta je jako ugodno kljub visoki starosti. To je jedino božji previdnosti pripisovati.

Nemčija. V pruski državi je bilo leta 1897 6.400.000 otrok, ki so bili primorani obiskovati šole. Izmed teh je obiskovalo $\frac{1}{4}$ milij. 36.138 ljudskih šol. Število katoliških otrok je znašalo 1.900.000, protestantskih 3.300.000. Na jednega učitelja je prišlo 75 otrok. Število židovskih otrok je neznameno. Vzrok je jasen. Židje imajo mnogo denarja in vsled tega pošiljajo svoje otroke v višje šole.

Katoliškim duhovnikom bodo po dolgem času vendar maloboljšali plače. Pravega razmerja med plačami katoliških in protestantskih duhovnikov pa vendar še ni.

Vsaki protestantski pastor ima najmanj 4.800 mark, med tem ko dobiva katoliški duhovnik 2100 mark. Izgovarjajo se, da protestantski duhovnik več potrebuje, ker ima ženo in otroke. Toda taki izgo-

vori so prazni. Saj jih nihče ne sili, da se morajo ženiti; katoliški duhovnik ima mnogokrat še večjo družino. On mora često skrbeti za stariše, za sorodnike, plačevati hlapce itd. Poleg tega mora vsakdo priznati, da ima katoliški duhovnik mnogo več opravka s svojimi verniki. On mašuje vsaki dan, dočim protestantski duhovnik v nedeljo opravi svojo pridigo in potem je prost.

Pretečeni teden je bil dobro obiskan šod. Vdeležilo se ga je 3000 oseb, ki so na slovesen način praznovali diamantni mašni jubilej sv. očeta. Dve uri trajajoč govor je imel P. Bonaventura, ki je povdarjal zasluge sv. očeta za Nemčijo. Popisoval je delovanje sv. očeta na npravstvenem in socialnem polju. Splošno odobravanje je sledilo govoru.

Katoliški centrum si vedno prizadeva, da bi pridobil vlado, da odpravi postavo, po kateri je prepovedana naselitev jezuitom v Nemčijo. Protestantje se milijonov nevarnih socialnih demokratov tako zelo ne boje nego peščice pohlevnih cesarju in Bogu udanih redovnikov.

Protestantizem v Belgiji. Belgijska tla niso ugodna protestantizmu. Od l. 1837. nahajamo tu mnogo misijonskih družb, ki pa slabo delujejo, dasi so potrosile že velike vsote denarja. Vseh protestantov je v Belgiji okoli 9000. Oni, ki so odpadli od katoliške vere, pripadajo — kakor je priznal neki protestantski pastor — nižjim slojem. Pastor Durand, ki oskrbuje malo občino v Eveque, se je nedavno mudil v Berlinu, da bi ondi nabral kaj denarja za svoj misijon. Med drugimi podatki je povedal, da je v Belgiji 30 pastorjev, 2 evangelista in 13 mož, ki razdeljujejo sv. pismo. Z žalostjo je priznal, da je vsako leto primankljeja 47.000 frankov. Neki katoliški časopis pripoveduje, da celo prostozidarji zelo pomagajo pri razširjenju protestantizma. Tako so zidali v neki vasi protestantsko cerkev z denarjem, katerega je podarila neka framasonska loža; v drugi vasi je protestantski pastor na prigovarjanje lože ustanovil misijonsko postajo, v tej vasi je pastor sam ud framasonske lože. — Zoper katoliško cerkev gresta prijateljsko tudi največja sovražnika v boj. Toda kljub temu vendar zmagonosno deluje katoliška cerkev ravno v Belgiji.

Francosko. Znano je bralcem, da je bil romanopisec Zola obsojen od porotnikov v jednoletno j-čo in večjo globo, ker je žalil francosko armado. Njegovi zagovorniki so se pritožili na višje kasacijsko sodišče, in to je razveljavilo omenjeno obsodbo. Obrekovalec Zola je tedaj oproščen. Še nedavno je spisal zopet umazan roman „Pariz“, v katerem svetuje, naj vržejo Francozi bombo pred cerkev Montmartre ter jo razrušijo. In človeka, ki žali verski čut in armado francosko, je oprostilo sodišče in to po vplivu Melinijeve vlade! Ali je to pravica? Seveda vlada vsled tega koraka nepopisno veselje v židovskem taboru. — Antisemitje sedaj ne bodo mirovali, skoro gotovo bodo izgredi še huji nego so bili poprej v posameznih mestih. Židje bodo uvideli, da ni še vse francosko ljudstvo pokvarjeno, ampak da bije še mnogo vernih src.

Rusko. Veliki knez Vladimir Aleksandrovič, glavni komandant v Petrogradu, je izdal tale ukaz glede posta: „Ker mora vsakdo izmed vas, vojaki, prepričan biti, da je le oni dober in zvest služabnik carjev in domovine, kdor ob jednem spoštuje cerkev

in izpolnjuje njene zapovedi, zato strogo zaukazujem, da v tem postnem času vsi prejmete sv. obhajilo, ako ni posebnega zadržka." Poleg te zapovedi polaga vojaškim duhovnikom na srce, naj napravljajo razven službe božje večkrat posebne shode; namen bodi utrjevati verski čut vojakov. — Kaj takega bi morda bilo tudi pri nas umestno.

Angleško. Slavno znani učenjak Gladstone je nevarno obolet. Zdravniki imajo le malo upanja, da še okreva.

Razmere med Španijo in Ameriko so zadnji čas jako napete. V kratkem nastane morda vojska. Amerikanske države zahtevajo, naj prizna Španija neodvisnost Kube. Seve, da ne more španska vlada kaj takega brezpogojno privoliti, ker je za Kubo žrtvovala velikanske vsote denarje.

Katoliška hierarhija na Madagaskarju. Med sv. stolico in francosko vlado se vrše zadnji čas pogajanja glede ustanovitve hierarhije na otoku Madagaskarju. Ta otok, ki je večji nego Francosko in Belgija, bode dobil po želji francoske vlade samostalno upravo. Tananariva bode nadškofijska stolica. Na otoku sta do sedaj 2 apostolska vikarijata; jednega, severnega bodo izročili oo. jezuitom, in drugzega, kojega so ustanovili l. 1896. lazaristi, bodo še ti nadalje obdržali. Oba vikarijata se bodeta izpremenila v škofiji. Seveda ima pri tem francoska vlada svoj namen. Ona hoče otok odtrgati od propagande in jurisdikcijo izročiti rimski kongregaciji. Jako dvomljivo je, da bi se udala sv. stolica, ki smatra Madagaskar kot misijonsko deželo (60 000 katoličanov šteje otok), in ker imajo tudi Angleško, severna Amerika, Kanada svojo hierarhijo in so vendar pod jurisdikcijo propagande. Sv. stolica hoče imenovati metropolitom apostolskega vikarija v Tananarivi msgr. Cazeta. Ker je pa jezuit, ga francoska vlada noče potrditi, tudi drugi vikar je redovnik, katerega ne bo hotela vlada priznati. Stališče je tedaj jako težavno in ni pričakovati, da bi se stvar kmalu končala.

Amerika. Apostolski delegat za Severno Ameriko je prosil kongregacijo obredov v Rimu, naj deluje na to, da se prišteje svetnicam blažena Margareta Alacoque, katerej se je Jezus prikazal in jej pokazal svoje božje Srce. In blažena redovnica je vsled te prikazni že povsodi dovolj znana in želeti je, da jo kmalo častimo kot svetnico.

Misijoni v Afriki. Iz pisma apostolskega vikarija P. Raya, ki deluje že nekaj let ob slonokoščnem afriškem obrežju v Velikim Bassamu, povzamemo sledeče: „Suženjstvo in človeške žrtve so tu še vedno v navadi. Seveda se to godi vse za hrptom Evropejcev in mnogokrat je prav težka stvar natančno poizvedeti. — Ko se je šel nedavno P. Bailleul sprehajati v bližnji gozd, našel je v nekem gostem grmovju dve človeški trupli, ki že nista imeli nič mesa. Kako sta prišla semkaj, ni mogel dognati. — Nedavno je obolet P. Bailleul in nadomestoval ga je P. Trouillet. Neki suženj, ki je stanoval v bližini misijonske postaje, je obolet. Hitro so ga domačini odnesli in živega pokopali. — Ko je oče nekaj dnij pozneje poučeval v šoli, slišal je strašno vpitje. Pogleda skozi okno in v morju zapazi v čolnu neko žensko zvezano na nogah in rokah. Hudo je vpila in se skušala osvoboditi. Čoln so hitro pogajali štirje možje, ki so čuvali ženo. Nihče ni vedel,

kam so jo odpeljali, od onega časa je ni bilo več videti.

V Memniju je z velikim trudom rešil P. Bonhomme dva sužnja s tem, da jih je odkupil. Hoteli so ju darovati, jeden naj bi spremljal umrlega glavarja na oni svet, in drugzega so hoteli žrtvovati bogovom pri neki domači veselici.“

Dalje popisuje apostolski vikar način, kako more sužnje. „Ljudi darujejo vselej, kedar imajo kako veselico, ali ako kdo umrje n. pr. sorodnik, brat, mati i t. d. Zamorci menijo, da mora mrliča vedno spremljati še jeden služabnik. Dotičnega človeka, kojega hočejo umoriti, najprvo dobro rede. Ko pride osodepolni dan, ga slečejo in zvežejo; potem mu namažejo obraz z ogljem in v oči mu namečejo popra, da postane rožnica (mrna) popolnoma rudeča. Sedaj gre cela tolpa z godali in žrtvijo dvakrat po vasi gor in dol. Na čelu koraka oni, ki bode umoril sužnja, jedno lice ima pobarvane črno in drugo belo, čelo in nos sta belo pobarvana. V rokah nosi palmov venec; vrat in roke ima okrašene z verigami, napravljenimi iz palmovih vejic. Med zobmi ima oster mesarski nož in drugzega drži v roki. Takoj za njim mora suženj plesati. Po dvakratnem obhodu gre cela divja tolpa v dolino, kjer se ima umor izvršiti. Kakor hitro so vsi v dolini, se prične grozni umor. Žrtev mora stopiti v sredo, najprvo pristopi k njej glavar ter mu zadane z nožem jedno rano na čelo in drugič mu prereže vrat, da se loči glava od telesa. Nesrečnež se zgrudi na tla. Sedaj se vrže cela tolpa nanj; vsakdo hoče dobiti nekaj od njega. Jeden mu odreže prst, drugi nogo, tretji mu izkoplje srce, rebra itd. Vsakdo nese odrezani del v vas. Vse te ostanke vržejo na cesto, potem plešejo okoli njih in nazadnje pomečejo vse v globok prepad. Glavo vržejo v kako mravljišče, da jo mravlje do dobra oglodajo; ko ostane konečno samo črepinja, jo vzamejo in obesijo za kraljevo palačo.

Na ta način more može in mladeniče. Ako hočejo končati žensko, potem jo zadavijo z neko dolgo, močno rastlino. Truplo obesijo na kako drevo, dokler ga divje zveri ne odneso.

Gotovo so poročila o teh misijonih zelo žalostna. Mnogo bi se dalo opomoči, ako bi imeli misijonarji dovolj denarnih sredstev; kajti marsikaterga sužnja, kojega hočejo zamorci darovati, bi lahko odkupili in rešili strašne smrti.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec april (mali traven) 1898.

(Spis potrjen in blagoslovljen od sv. Očeta.)

a) Glavni namen:

Duh ljubezni.

b) Posebni nameni:

8.) **Veliki petek.** Da bi se darovali vsi ljudje za nas umrlemu Odrešeniku. Nepoboljšljivi grešniki. Sprava za pregrehe storjene ta dan.

9.) **Velika sobota.** Majhno število tistih, ki vstrajajo z Marijo pod križem. Spreobrnjenje paganov in židov.

10.) **Velika noč.** Vstajenje iz groba pregeh. Vdeleževanje velikonočnih slovesnostij. Redovni naraščaj.

11.) **Velikonočni ponedeljek. Leon Veliki.** Sv. oče. Da bi se rešilo krščansko ljudstvo iz suženjstva modernega paganstva.

12.) **Velikonočni torek.** Kardinalski kolegij. Pomoč v silnih družinskih stiskah.

13.) **Sv. Hermengilda.** Špansko in Portugalsko. Duhovni in obhajanci. Pomirjenje velikih sovražnikov.

14.) **Sv. Justin.** Katoliški učenjaki Leonova družba. Da bi mnogi duševni slepci spregledali in uvideli žalostno svoje stanje.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Srca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Srca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Mohorja in Fortunata, naših angeljev varhov in vseh naših patronov Bog dobrotno odvrni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, presestovanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe — Neka oseba se priporoča v molitev, da bi na priprošnje Marije prečiste Device, sv. Jožefa in sv. Antona zadobila, če je Božja volja, v glavi in prsih ljubo zdravje. Ako bo uslišana, hoče to očitno naznaniti. — Neka oseba se priporoča v molitev da bi zadobila na priprošnje Marije, sv. Jožefa in sv. Antona neko službo, ako je Božja volja. — Neka trdovratna grešnica za spreobrnjenje.

Listek za raznočerosti.

Prihodnji četrtek t. j. 14. aprila, bo v uršulinski cerkvi navadna mesečna pobožnost bratovščine vednega češčenja presv. Rešnjega Telesa. Ob 4. je sv. maša z blagoslovoma in skupno sv. obhajilo.

Marija, Leon pa Zola. Pred zadnjim praznikom Matere Božje je v Rimu katoliški odbor po navadi pozval Rimljane, naj razsvetle mesto v čast Marijino. Policija je konfiskovala vabila, ker je bilo na njih napisano: „Živela Marija! Živel Leon!“ češ, da se je bati — izgredov! To je tista policija, ki je delala špalir, ko je nahujskana tolpa vpila pred spomenikom odpadnika Jordana Bruna: „Naj pogine papež! Živel Zola!“

Sv. Jožef izprosi svojim častilcem srečno smrt. Neki duhoven, ki misijonari ob reki Senegal v zahodni Afriki, nam pripoveduje tole dogodbo:

Ves utrujen sem jezdil skozi pokrajino, kjer še nisem bil nikdar prej. Dospem do koč, v kateri so bili, kakor se je videlo, ljudje. Komaj prestopim prag, ko mi zadoni na uho močno prestrašen glas: „Kdo prihaja?“

„Reven misijonar,“ odgovorim jaz. „Ne bojte se! Mir Gospodov naj pride nad hišo in vse, ki v njej prebivajo.“

„Duhoven“, zakliče neznanec francosko. „Dobro došli, oče, naredite hitro!“

„Kaj pa? . . . Kdo ste? . . . Francoski vojak? Kako ste prišli sem? Kaj vam je?“

„Prosim, oče, o tem pozneje. Tretjič me je že zgrabila mrzlica, ki se menda ne šali . . . Očistiva hitro mojo vest, bova pa potem govorila, če mi Bog da še kaj časa. Jaz sem pripravljen, kar začniva.“

Vest je umirila dobra izpoved. Po izpovedi pravim bolniku: „Gotovo ste veliko in dobro molili. Zdi se mi, da me je sam angelj varuh k vam pripeljal.“

„O, jaz vem, kdo vas je pripeljal,“ odgovori umirajoči bolnik. „Ali hočete vedeti? Jaz nosim pas sv. Jožefa, njegovo svetinjico, in sem upisan v bratovščino srečne smrti. Glejte! moja vest še ni bila v redu in zato mi je sv. Jožef pripeljal vas, duhovni oče. Zato sem ga vedno prosil. Torej vidite, da nisem zastoj vanj upal.“

Dve uri potem je vzel sv. Jožef dušo svojega častilca k sebi. Vojak je sladko zaspal, in po priprošnji sv. Jožefa mu je bil Jezus gotovo milostljiv sodnik.

Kako izpolnuje presv. srce Jezusovo svoje obljube. Duhovnom bom dodelil milost, da bodo ganili in spreobrnili najbolj zakrknjena srca. Ta obljuba Jezusova se je uresničila v moji župniji v zadnjem času dvakrat. Tako piše neki duhoven: Neki 85letni starček in njegov sin sta se smrtno sovražila. Srditi sin tudi še tedaj ni hotel o spravi ničesar vedeti, ko so očeta že za smrt prevideli, čeprav je stari mož ponujal in prosil miru. Sina priporočim na to trikrat presv. srcu Jezusovemu in Marijinemu in obljubim, da bom razglasil, če bom uslišan. Ko sem videl, da starčku že bije zadnja ura, opomnim v zaupanju na presv. srce Jezusovo še enkrat sina. In glej! kar na enkrat ga oblijejo solze, in obljubi mi, da hoče vse odpustiti. Takoj greva oba v hišo k bolniku. Med glasnim jokom si sežeta sovražnika v roke in si vse odpustita. Še nikdar v svojem življenju nisem videl tako ginjivega prizora. Da sta si v resnici odpustila, sem spoznal iz tega, ker sta se potem tako otroško pogovarjala, dokler ni prišel zadnji trenotek. — Kakor povsod, tako je tudi v moji župniji mnogo ljudij, ki ne gredo več v cerkev in tudi velikonočne izpovedi ne opravijo. Tudi take junake priporočam presv. Srcu Jezusovemu zlasti med sv. mašo. Posebno pa sem prosil za nekega človeka, ki že 20 let ni stopil čez cerkveni prag in seveda tudi spovedi nikdar opravil. Naenkrat zboli in v začudenje vseh prosi duhovna, kateremu se je skesano izpovedal.

Naj ta dva dogodka tudi nas navdušita, da bomo s trdnim zaupanjem prosili srce Jezusovo pomoči v vseh zadevah. Tudi mi bomo uslišani.

Tako bi moral vsak narediti! V mestu Odansku (Dancig) je nakupila neka gospa v prodajalnici različnih stvari. Hotela je že oditi, kar zagleda na steni podobo, ki je bila menda reklama za benediktinsko žganje, koje se rabi za zdravje. Na podobi so bili naslikani debeli menihi z rdečimi nosovi, z rožnimi venci in križi, in so sedeli pri mizi in pili. Poleg njih je ležal sod imenovane pijače. To razžali gospo in zato reče prodajalcu: „Gospod, ta podoba žali moj verski čut. Vsakemu je to, kar veruje, sveto, in jaz verjamem in vem, da so benediktinci dobri in pobožni možje, ki služijo svojega Boga pri oltarju, a ne popivajo po samostanu. Vedite, gospod, kakor je ta podoba razžalila mene, tako bo še mnogo drugih. Zato se bodo obrnili od vas in vas zapustili.“ Takoj ukaže kupec svojemu pomagacu, naj odstrani podobo, sam pa se zahvali gospej, da ga je na to opomnila.

Če bi marsikdo to pogumno ženo posnemal, koliko pohujšanja bi se zaprečilo, saj lepa beseda najde lepo mesto.

(Zaradi pomanjkanja prestora darevi prihodnjič.)